

delvis skattepligtig til hver enkelt Kommune. Herfra gjøres kun Undtagelse, naar Paagjældende ikke har fast Ophold heri Landet, idet han da kan paalignes Skat af den fulde Indtægt, som han oppebærer fra Næringskommunen. Har Vedkommende derimod fast Ophold heri Landet, kan Næringskommunen kun beskaffe de to Trediedele af den i samme faldende Indtægt, medens Resten foreslaas inddragen under Beskatningen i Opholdskommunen, der som den Kommune, hvorfra den Skattepligtige udfolder sin hele Virksomhed, formentlig har billigt Krav paa Andel i den Indtægt, som denne Virksomhed fremkalder ogsaa i en anden Kommune.

Til §§ 3 og 4.

Disse Paragrafer indeholde Reglerne om Beskatning af juridiske Personer, og ligesom i Regjeringsudkastet af 1873 Stjælnes her mellem Stat og Kommune (§ 3) og Stiftelser af privat Natur (§ 4). Med Hensyn til Staten og de denne til hørende Stiftelser og Indretninger bemærkes, at medens Flertallet vel finder det billigt, at der til Kommunen svares Skat af de Indtægter, som disse Institutioner oppebære af de i Kommunen beliggende faste Eiendomme og Tiender, vil det dog i Reglen være Tilfældet, at Kommunen af disse Eiendommers Drift har saa mange indirekte Fordele, at kun Halvdel af de ommeldte Indtægter bør inddrages under den direkte kommunale Beskatning, og det Samme findes at burde gjøres til Regel med Hensyn til de faste Eiendomme og Tiender, der tilhører andre Kommuner. Anderledes stiller det sig derimod med private Stiftelser, Aktieselskaber og lignende juridiske Personer, idet Driften af de saadanne tilhørende faste Eiendomme, særlig industrielle Anlæg, i Reglen medfører saa betydelige Udgifter for de Kommuner, hvori Eiendommene ere beliggende, at Kommunerne for disse Udgifter kun erholde et ufyldsiggende Heberlag i de faste Eiendomsfakter. Flertallet henviser i denne Henseende til det før omtalte Andragende fra Laarnby Sogneraad (Bilag I.), der afgiver et slaaende Exempel paa de Ubilligheder, som den nuværende Tilstand medfører for Kommuner, hvor store industrielle Anlæg ere blevne etablerede af Aktieselskaber. Flertallet formener derfor, at de faste Eiendomme, som tilhører juridiske Personer af denne Beskaffenhed, i alle Henseender bør inddrages under den kommunale Beskatning i samme Omfang som Tilfældet vilde være, hvis disse Eiendomme tilhørte og dreves af Privatpersoner i Kommunen. Bortset fra denne Bestemmelse vedrørende de faste Eiendomme, opstiller Paragrafen iøvrigt den Regel, at juridiske Personer kun beskattes af den Del af deres Indtægter, som ikke kommer til Fordeling mellem Personer, der have skattepligtigt Ophold her i Riget. At beskaffe den juridiske Persones hele Indtægt og tillade de fysiske Personer, der som Aktionærer, Interessenter

og deslige oppebære en Del deraf, at afdrage denne Del i deres Skatteindtægt, anser Flertallet nemlig for upraktisk, navnlig i Tilfælde, hvor Beskatning efter Formue og Leilighed finder Sted. I Henseende til Bestemmelsen af en juridisk Persones Opholdssted, — hvilket navnlig har Betydning for Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvor Skatteansættelsen vil være at foretage (jfr. § 9) —, følger Forslaget Regjeringsudkastet af 1873.

Til § 5.

Uagtet Forslaget indskrænker det Lidsrum, der begrundes skattepligtigt Ophold i Kommunen, til 3 Maanedes, maa man dog, efter de hidtil gjorte Erfaringer, være fattet paa, at Handelsnæringer ogsaa i Fremtiden vilde blive drevne omkring i Kommunerne i saa kort Tid paa hvert Sted, at det ikke bliver muligt efter de almindelige Regler at beskaffe saadanne Næringsdrevende. I Lighed med Bestemmelsen i Lov af 23de Mai 1873 § 5, angaaende Forandringer i Næringsloven af 29de December 1857, foreslaas derfor indrømmet de kommunale Wmyndigheder Ret til at paalægge disse omreisende Næringsdrevende en passende Afgift til Kommunen. Flertallet antager vel ikke, at den Indtægt, der paa denne Maade tilflyder Kommunens Kasse, i Reglen vil blive af Betydning; men man sætter ikke bestomindre Pris paa Bestemmelsen, da denne muligen vil virke hæmmende paa denne Art Handelsnæring, som, uden maaske at afkaste nogen stor Fordel for dens Indhaver, ofte gjør de i Kommunen bosatte Handlende ikke ringe Stude.

Til §§ 6—7.

Da de for Tiden udenfor Kjøbenhavn gjældende Love om Ubredelse af personlig Kommuneskat ikke indeholde nogen Bestemmelse svarende til § 15 i Lov af 19de Februar 1861, har Flertallet anset det for rigtig i § 6 at fastsætte, at Kongehusets Medlemmer ikke falde ind under de sædvanlige Skatteansættende Wmyndigheds Omraade. § 7 indeholder kun hvad der følger heraf, og af Bestemmelsen i Forslagets § 3, eller hvad der maa antages at være stemmende med gjældende Ret, uden at dog en udtrykkelig Bekræftelse af dette Sidste kan anses for overflødig.

Til §§ 8—10.

Disse Paragrafer indeholde Reglerne for Skatteansættelsen og en videre Udvikling af Bestemmelserne i §§ 2 og 4 om Fordelingen af Skatteindtægten mellem de forskellige Kommuner, til hvilke den Skattepligtige staaer i Forhold. Udvalgets Flertal er med det tidligere Regjeringsudkast enigt i, at en Betingelse for at gennemføre en Lov om den mellemkommunale Beskatning maa være, at der tilveiebringes Ensartethed i de Regler, hvorefter den personlige Kom-